

УДК 821.161.2.02.091"19/20"І.Денисюк:82.09-057.4(477)"18/19"М.Возняк(091)
DOI:

РОЛЬ АКАДЕМІКА МИХАЙЛА ВОЗНЯКА У ФОРМУВАННІ НАУКОВОЇ ШКОЛИ ІВАНА ДЕНИСЮКА

Ігор СТОЙКО

У статті на основі **діахронічного підходу** проаналізовані спогади, літературно-критичні й історико-літературні праці Івана Денисюка про Михайла Возняка, а також форми й джерела наукового впливу наукової спадщини академіка на формування літературознавчого стилю й наукової школи І. Денисюка, що й було **метою** дослідження.

Наукова новизна: зроблено спробу наукового опису й систематизації основних параметрів дослідницького інструментарію обох учених в історичному та сучасному контекстах, визначені загальні принципи їхньої організаційної й дослідницької діяльності, а також історичне місце й роль в освоєнні мистецького та інтелектуального спадку І. Франка. Автор статті стверджує, що І. Денисюк на зламі ХХ ст. став одним із головних ініціаторів нового напрямку в українській філологічній науці – вознякознавства, адже вперше системно структурував літературознавчі дослідження свого вчителя, визначив головні риси його наукової методології, а також продовжив традиції франкознавчої школи у Львівському університеті, для якої характерні такі засадничі риси: критицизм як основа наукового мислення; принцип національної цінності художнього тексту і наукової праці; скрупульозне опрацювання історії наукової проблеми; вивчення історії національної літератури в загальноєвропейському і світовому контекстах; орієнтація на виховання наукової молоді та вимогливість до неї; знання мов як необхідний атрибут науковця-філолога.

У **висновках** автор відзначив, що історія науки є національним спадком, що переходить від ученого до його учнів, формує спадкоємність наукових концептів, тяглість і неперервність розвитку культури. Саме в ракурсі спадкоємності постають особистісні контакти таких знакових постатей в історії української гуманітаристики, як І. Франко, М. Возняк, І. Денисюк.

Ключові слова: Іван Денисюк, Михайло Возняк, франкознавство, мемуари, історіографія української літератури, наукова школа.

Серед українських науковців академік Михайло Возняк досі залишається дуже загадковою постаттю, попри те, що вже минуло 70 років від його смерті, написано сотні праць про його життєпис і наукову діяльність. Причина, напевно, і у величезній спадщині ученого, і в історичних катаклізмах часу, за якого він жив і працював. Адже М. Возняк пережив дві світові війни, численні окупації, працював у різних місцях і в часто нелегких обставинах Австро-Угорської імперії, міжвоєнної Польщі та підрадянської України. Власне, саме ця особливість його діяльності, постійна праця в умовах цензури, а часто й матеріальних нестатків зумовили багато білих плям у його особистій та науковій біографії. Однак вплив його особистості залишається вагомим, йому вдалося пройти всі гострі повороти історії й залишитися одним із найбільш відданих українській національній ідеї, в усіх аспектах його діяльності – громадської, наукової та педагогічної

роботи. Якщо заглибитися у найцінніше, що залишилося після М. Возняка, то, попри різноманіття його цінного наукового доробку, напевно, таким набутком варто вважати його учнів. І якщо намагатися виокремити з-поміж його зацікавлень (медієвістика, історіографія літератури, українська література XIX–XX ст., фольклористика, мовознавство та ін.) найбільш відоме все-таки, напевно, франкознавство, якому він власне й дав назву. А у франкознавстві одним із найцінніших результатів його наукової й педагогічної праці стала постать Івана Денисюка – оригінального академічного вченого другої половини XX – початку XXI ст. і, мабуть, найвидатнішого франкознавця часів незалежності України. І знову ж таки можна провести паралель між І. Франком і М. Возняком та між М. Возняком та І. Денисюком: молодші перебирали естафету вже зовсім незадовго до відходу своїх вчителів, а наставники не мали змоги побачити справжні успіхи своїх виконавців. Але, як відомо, І. Франко відзначив перші наукові спроби М. Возняка, а академік свого часу – філологічний дебют І. Денисюка.

Без сумніву, що саме наукове середовище Львівського університету є найбільш доречним і вдячним полем вивчення обох учених, а нещодавній 100-річний ювілей професора І. Денисюка відкрив нові перспективи та горизонти і для пізнання постаті академіка М. Возняка, його наставника в пізнанні історії української літературної традиції. Очевидно, що найкращими аргументами і свідченнями про роль і вплив М. Возняка на І. Денисюка будуть судження й оцінки останнього. Їх досить легко відстежувати, коли проаналізувати іменні покажчики тритомника вибраних праць Івана Денисюка [3].

У першій книзі першого тому зафіксовані згадки про М. Возняка на сторінках 14, 220, 227, 349. Сторінка чотирнадцята – це завершення синтетичної статті-вступу до видання Миколи Легкого, де дуже чітко структуровано і проаналізовано «обрії літературознавчих зацікавлень» І. Денисюка та наголошено на важливості спадщини Денисюка-архівознавця й мемуариста, звісно ж, сформованого під впливом такого «архіваріуса» як М. Возняк [див.: 14]. Наступна згадка імені М. Возняка серед когорти львівських «характерників» та енциклопедистів – у статті-діалозі І. Денисюка з колегою-літературознавцем і критиком Миколою Ільницьким («Індивідуальність критика» [3, т. 1, кн. 1, с. 220]). На сторінці 227-й прізвище М. Возняка згадане у назві «іменної» кафедри української літератури – такі моменти ми пропускаємо в процесі аналізу тут і надалі. Натомість цікавим та інформативним є звернення І. Денисюка до спадщини М. Возняка у статті «Письменник з когорти «Каменярів» [9, с. 342–352] про Дениса Лукіяновича, де відзначено надзвичайну роль академіка у збереженні й дослідженні епістолярію І. Франка.

Очевидно, що кількісно і за змістовим навантаженням найбільш інформативними є дві наступні книги. Власне, друга книга першого тому і другий том зібрання Денисюкових праць. Книга друга першого тому [178, 258, 276, 283, 309, 310, 335, 336, 343, 344, 381–409, 413, 415, 418, 427, 428, 429, 434, 441, 449, 468] фіксує важливі згадки у працях І. Денисюка про ранню публікаторську діяльність М. Возняка («Недрукована автобіографія Володимира Шашкевича», 1911 р. [3, т. 1, кн. 2, с. 276, 283]), а от уже

стаття І. Денисюка «Невідомі матеріали зі спадщини Олександра Олеся», написана у 1990 р., показує майстерність і наступність поколінь дослідників: майже детективна історія дослідження почерків, присвят, автографів, місця написання епістолярію й художніх текстів власне О. Олеся і М. Возняка. Тут І. Денисюк застосовував методологію досліджень архівів та епістолярію академіка для опису й аналізу його ж текстів [3, т. 1, кн. 2, с. 308–311].

Уже класичною стала оцінка місця й ролі академіка, завідувача кафедри української літератури у спогадах І. Денисюка «На перехресті часів (замість автобіографії)», написаних у 1998 р. Величезний авторитет академіка, любов до студентської молоді та аспірантура під його керівництвом стали перепусткою в наукове життя молодого філолога. На жаль, довелося змінювати і тему, і керівника дисертації після його смерті, але у спогадах І. Денисюк віддає належне впливові М. Возняка: «Друкуватись я почав ще на четвертому курсі, переважно в газетах. Школа академіка Возняка не могла не позначитись на моїх ранніх дослідженнях (увага до фактажу, публікації невідомих матеріалів) [6, с. 336]. Незаперечною вершиною мемуаристики І. Денисюка є його розвідка «Академік з легенди» (2004) [2, с. 381–409]. Скромність як органічна риса характеру академіка, «виглядав як Франко у старшому віці», «у Відні викладав греку і латину», «працював як агрегат», «міг за один день дати продукцію об'ємом одного друкованого аркуша», «не терпів славословія», «з суворою ощадливістю, з аскетизмом схимника Михайло Степанович поєднував гойність, щедрість», «... вимогливим був і до викладачів, коли відвідував їхні лекції..., не терпів перекручення фактів...». Постійно Іван Денисюк у спогадах наголошує на тому, що академік у важких умовах совєтської окупації залишався людиною й «інтелігентом старої дати»; таким був і в особистому житті.

Із великим запалом учень захищав свого вчителя від звинувачень у так званому «причинкарстві» – обмеженому збиранні і констатації літературних фактів без їхньої інтерпретації. Професор І. Денисюк різко й аргументовано захищав не тільки методологію М. Возняка, а й інших львівських «характерників-класиків» у філологічній науці (В. Щурата, І. Свенціцького) від дуже суб'єктивних і образливих, некоректних та упереджених оцінок галицької літературознавчої школи в мемуарах Юрія Шевельова. «У дійсності це був учений каменярської снаги, одержимий національною ідеєю, людина цікава, оригінальна, мудра, ніхто ніколи не вважав його нудним» [2, с. 401], – упевнено наголошував І. Денисюк і доводив, що національний стрижень був завжди наявний у діяльності академіка. Що ж до методології літературознавчих досліджень, то І. Денисюк дуже переконливо показує спадкоємність та наступність І. Франка й М. Возняка як його учня, бо сам І. Франко незадовго до смерті благословив «його «найбільш вироблену методу точного, скрупульозного до найменших подробиць досліду мовних та літературних явищ»: це був, за характеристикою І. Денисюка, так званий «генетичний метод з підмогою старого доброго філологічного, ефективного при коментуванні тексту» [2, с. 403]. Мемуарист також наполягає на тому, що М. Возняк у своїх працях робив теоретичні узагальнення й синтезував літературний матеріал,

причому керуючись ідеями національного духу й неповторності української літератури. Окремі аспекти біографії й наукової ерудиції академіка І. Денисюк додав у спогадах про Марію Деркач («Жриця доброти») [3, т. 1, кн. 2, с. 413–433] і Михайла Рудницького [3, т. 1, кн. 2, с. 434–440].

У томі II републіковані франкознавчі дослідження І. Денисюка. Згадки імені М. Возняка також наскрізь пронизують більшість розвідок (3–5, 12, 14, 16, 20, 75, 85, 96, 104, 159, 174, 223, 239, 240, 253–257, 260–263, 267, 340, 391, 440, 471), але безумовно центральними для розуміння ролі М. Возняка у формуванні наукової школи І. Денисюка є, на мою думку, статті «М. Возняк – фундатор українського франкознавства» (1990), «Франкознавство у Львівському університеті» (1995), «Франкознавство: здобутки, втрати, перспективи» (1996). Однак треба визнати, що власне цей аспект – спільні риси саме наукової школи Возняка – Денисюка у франкознавстві, дуже ґрунтовно проаналізував автор передмови Тарас Пастух [19]. Так, зокрема, він пише:

«Студент Львівського університету, а потім аспірант, І. Денисюк зазнає впливу літературознавчих досліджень та особистості Михайла Возняка (харизматичний тип науковця) й інших “львівських характерників”. Читання праць учителів формувало метод, а персональні стосунки створювали необхідну й цінну навколodosлідницьку атмосферу, додавали наснаги у роботі над собою» [19, с. 3].

Дуже чітко автор передмови систематизував ті якості й ознаки Вознякового наукового стилю, які стали найбільш характерними для нього, називаючи їх «атрибутами»: «Можна виокремити ті атрибути, які у своєму комплексі дадуть образ возняківської наукової школи:

- а) докладне студіювання бібліографії із досліджуваного питання;
- б) точне дотримання джерел (при необхідності їх безпосереднє вивірювання й усунення неточних або фальшивих тверджень);
- в) виважений академізм, який уникає показової ефектності, не хапається за модні, неглибокі й маловартісні у застосуванні літературознавчі теорії. Для школи властивий сильний критичний підхід та чітке послідовне мислення;
- г) дотримання концепції національної літератури. Українське письменство розглядається як самобутнє й оригінальне явище, що відображає реалії українського життя, передає дух нації і творить свою цінну художньо-естетичну систему; взаємодіючи з іншими національними літературами й будучи духовним витвором своєї нації, воно вплітається у великий барвистий килим світової літератури;
- г) знання іноземних мов, передусім польської та німецької» [19, с. 4–5].

Денисюкознавець приходить до цілком логічного висновку, що означені риси так чи інакше властиві методологічному арсеналові принципів І. Денисюка, «служуть йому науковим інструментарієм» [19, с. 5]. Тарас Пастух наголошує також на тому, що «серію статей пов’язує Іван Денисюк із вивченням Франкової наукової методології, зокрема його концепції національної літератури» [19, с. 14]. Тому автор вступної статті формулює характерну тезу про спадкоємність наукової Тріади:

«І якщо вдатися до образної аналогії, то можна сказати, що академік Михайло Возняк заклав міцний фундамент, а професор Іван Денисюк разом з іншими своїми колегами виводив тривкі стіни франкознавчої будівлі. Помітна віртуозна кладка цегли із талановитим застосуванням кращих сучасних технологій-методик» [19, с. 20].

Завершуючи статистичний огляд зібрання праць І. Денисюка, можна констатувати, що найменше покликань на ім'я М. Возняка є у томі III («Фольклористичні дослідження») – с. 3, 44. Перша згадка на с. 3 (знову кафедра його імені), а наступна – у статті «Фольклористичні концепції М. Грушевського та І. Франка» (с. 43–48) – дуже цікава:

«Якісь далекі аналогії дає співвідношення «Історії української літератури» Дмитра Чижевського і такої ж праці Михайла Возняка. У другому випадку – повнота фактажу й чітка його систематизація, дохідливість, «педагогічність» викладу та концепції, часто дискусійні, які, однак, захоплюють читача хистом автора до синтезування» [3, т. 3, с. 44].

І хоча тут ідеться про історико-літературну діяльність М. Возняка, І. Денисюк дає вичерпну, об'ємну характеристику наукового стилю академіка, із чітким переліком його рис, що істотно уточнює бачення постаті свого вчителя. Таким чином, науковець підкреслює і вплив академіка на власний науковий світогляд і літературознавчі підходи, адже у своїх наукових пошуках він інтенсивно послуговувався методологією своїх учителів – І. Франка та М. Возняка.

Професор І. Денисюк в одній із своїх праць про академіка стверджував:

«Дослідженню спадщини великого Каменяря М. Возняк присвятив до півтори сотні праць, найбільше за кількістю серед франкознавців свого часу. Це була якась четверта частина наукового доробку вченого. М. Возняк першим ужив термін “франкознавство” і накреслив його орієнтири на широку шкалу і сам працював у цій галузі перманентно, систематично і невтомно, виходячи з конкретно історичних умов, стану науки й потенціалу матеріалу, що його він знав і розумів так глибинно, як жоден інший учений – його ровесник» [5, с. 253–254].

І. Денисюк сформулював і дуже містку ідею про основний принцип наукової діяльності М. Возняка, який повною мірою стосується і його діяльності, і всіх франкознавців другої половини ХХ ст., які розпочали наукову творчість із легкої руки професора-характерника: «Аналізуючи франкознавчу спадщину М. Возняка, ми бачимо глибоко усвідомлену концепцію стадіальності у спорудженні задуманого монументального «храму» франкознавства. Перш за все необхідно було подбати про фактичну базу, без якої не можлива жодна галузь науки» [5, с. 254]. Такою черговою «стадією», важливим етапом вознякознавства, що має свої якісні характеристики, стало проведення у пам'ять про видатного українського літературознавця 11 листопада 2021 р. у Львівському національному університеті імені Івана Франка Всеукраїнської наукової конференції «“Інтелігент старої дати”»: до 140-річчя від дня народження Михайла Возняка» з ініціативи кафедри української літератури імені академіка М. Возняка, Наукового товариства імені Т. Шевченка, Інституту Івана Франка НАН України та

Львівського національного літературно-меморіального музею Івана Франка. Логічним підсумком наукового форуму стала колективна монографія за підсумками конференції («Літературознавчий дискурс і спадок Михайла Возняка: монографія» (ред. В. Микитюк, Н. Федорак. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2024. 338 с.)), яка складається зі вступу, п'яти розділів («Національна та наукова постава Михайла Возняка», «Михайло Возняк і питання української літературної медієвістики», «Національний характер української літератури крізь призму студій Михайла Возняка», «Михайло Возняк і франкознавство», «Контакти і спадок Михайла Возняка. In memoriam») і висновків. Очевидно, що ці найновіші студії та спогади дають змогу побачити М. Возняка не лише як академіка, але й як людину, яка надихнула інших на науковий і творчий пошук. У нашому випадку йдеться насамперед про І. Денисюка, становлення якого як педагога й науковця безсумнівно відбулося під визначальним впливом М. Возняка. Хоча до вступу у Львівський університет І. Денисюк уже мав добрі педагогічні навички, бо натоді вчителював у школі, а проте... «Як хотілося повчитися в університеті, здобути стаціонарну освіту! Комплекс недостатності в освіті гнітив мене дуже», – писав професор у спогаді «На перехресті часів» [6, с. 332], який є одним із основних автобіографічних джерел до його дидактичної життєдолі. Із неї ми довідуємося, що ще перед приїзду до Львова молодий І. Денисюк пізнавав методику викладання української мови та літератури і навіть намагався вивчити методику викладання англійської, бо мав доступ до педагогічних посібників польською мовою, яку досконало знав. В університеті І. Денисюк посилено навчався, але вже в аспірантурі у нього почалися напади тривалого головного болю, зумовлені напруженням, виснажливим навчанням. Атмосфера студентського життя хоча й була сповнена цікавими моментами, проте увесь час відчувався ідеологічний терор, який став причиною виключення з університету численних його друзів-студентів...

У висновках відзначимо, що історія української літератури та, зокрема, історія франкознавства є національним спадком, яка переходить від ученого до його учнів, формує тяглість і неперервність розвитку культури, творить код духовної самотності. Якщо створення історії літератури – це відбір, систематизація й узагальнення літературознавчої інформації, вивчення національного літературного процесу, то, як стверджує сучасний дослідник, ця галузь наук про людину «підлягає пізнанню у формі розуміння» [18, с. 11] того, що потрібно враховувати питання суб'єктивізму, емоційності в освоєнні історії літератури, а також спадкоємності наукових концептів. Особливо тоді, коли йдеться про особистісні контакти постатей, що стали знаковими для історії науки, як, скажімо, І. Франко – М. Возняк – І. Денисюк. І важливо, що саме з «легкого пера» І. Денисюка на зламі ХХ ст. виник новий напрямок в українській науці – вознякознавство, бо І. Денисюк уперше системно структурував літературознавчі дослідження свого вчителя, визначивши головні риси його наукової методології. Іван Денисюк також продовжив і розвинув франкознавчу школу у Львівському університеті, що має в своїй основі возняківські «домени» літературознавства: Франків критицизм як основа наукового мислення; принцип національної цінності художнього тексту і

наукової праці; скрупульозне опрацювання бібліографії з історії наукової проблеми; принцип вивчення історії української літератури у загальноєвропейському і світовому контекстах; орієнтація на виховання учнів у франкознавстві та вимогливість до наукової молоді; знання мов як необхідний атрибут для розвитку літературознавця.

Список використаної літератури

1. *Бондар Л.* З науково-педагогічної спадщини Івана Овксентійовича Денисюка // Українське літературознавство. Львів, 2011. Вип. 73. С. 237–254.
2. *Денисюк І.* Академік з легенди. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 2. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 381–409.
3. *Денисюк І.* Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005.
4. *Денисюк І. М.* Возняк – фундатор українського франкознавства // Академік М. Возняк і розвиток української національної культури. Тези. Наукові читання. 20 березня 1990 р. Львів, 1990. С. 20–24.
5. *Денисюк І. М.* Возняк – фундатор українського франкознавства // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 2. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 253–257.
6. *Денисюк І.* На перехресті часів (замість автобіографії) // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 2. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 325–344.
7. *Денисюк І.* Невідомі матеріали зі спадщини Олександра Олеся // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 2. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 308–311.
8. *Денисюк І.* Патріот і жрець науки // Академік М. Возняк і розвиток української національної культури. Тези. Наукові читання. 20 березня 1990 р. Львів, 1990. С. 16–20.
9. *Денисюк І.* Письменник з когорти «Каменярів» // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 1. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 342–352.
10. *Денисюк І.* Проблеми франкознавства в науковій спадщині М. Возняка // Академік М. Возняк і розвиток української національної культури. Тези. Наукові читання. 20 березня 1990 р. Львів, 1990. С. 20–24.
11. *Денисюк І.* Фольклористичні концепції М. Грушевського та І. Франка // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 3. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 43–48.
12. *Денисюк І.* Франкознавство у Львівському університеті // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 2. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 259–265.
13. *Корнійчук В. М.* Возняк у колі наукових інтересів І. Франка // Академік М. Возняк і розвиток української національної культури. Тези. Наукові читання. 20 березня 1990 р. Львів, 1990. С. 25–27.
14. *Легкий М.* Обрії літературознавчих зацікавлень // Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 1, кн. 1. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 3–15.

15. *Микитюк В.* «Український інтелігент старої дати» (до 130-річчя з дня народження Михайла Возняка) // *Дивослово*. 2011. Число 10. С. 52–56.
16. *Микитюк В.* Періодизація історії української літератури у синтезах Омеляна Огоновського та Михайла Возняка // *Українське літературознавство*, 2010. Вип. 69. С. 160–169.
17. *Микитюк В.* «Германофільство» Михайла Возняка в часі другої світової війни: франкознавчі студії на шпальтах «Львівських» і «Краківських вістей» // *Літературознавчий дискурс і спадок Михайла Возняка: монографія* / упор. В. Микитюк, Н. Федорак. Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2024. С. 174–192.
18. *Павлюшин М.* Історія літератури і здоровий глузд // *Історії літератури* / Упоряд. О. Галета. Київ: Смолоскип, 2010. С. 2–31.
19. *Пастух Т.* Франкознавчі здобутки Івана Денисюка // *Денисюк І. Літературознавчі та фольклористичні праці: у 3 т., 4 кн. Т. 2.* Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2005. С. 3–20.

References

-
1. Bondar, L. (2011). Z naukovo-pedahohichnoyi spadshchyny Ivana Ovksentiyovycha Denysiuka. *Ukrayinske literaturoznavstvo*. Vyp. 73. Lviv, Ukraine.
 2. Denysiuk, I. (2005). Akademik z lehendy. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 1, kn. 2.* Lviv, Ukraine.
 3. Denysiuk I. (2005). Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. Lviv, Ukraine.
 4. Denysiuk, I. M. (1990). Vozniak – fundator ukrainskoho frankoznavstva. *Akademik M. Vozniak i rozvytok ukrayinskoyi natsionalnoyi kultury. Tezy. Naukovi chytannia*. 20 bereznia 1990 r. Lviv, Ukraine.
 5. Denysiuk, I. (2005). M. Vozniak – fundator ukrainskoho frankoznavstva. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 2.* Lviv, Ukraine.
 6. Denysiuk, I. (2005). Na perekhresti chasiv (zamist avtobiohrafii). *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 1, kn. 2.* Lviv, Ukraine.
 7. Denysiuk, I. (2005). Nevidomi materialy zi spadshchyny Oleksandra Olesia. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 1, kn. 2.* Lviv, Ukraine.
 8. Denysiuk, I. (1990). Patriot i zhrets nauky. *Akademik M. Vozniak i rozvytok ukrayinskoyi natsionalnoyi kultury. Tezy. Naukovi chytannia*. 20 bereznia 1990 r. Lviv, Ukraine.
 9. Denysiuk, I. (2005). Pysmennyk z kohorty «Kameniariv». *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 1, kn. 1.* Lviv, Ukraine.
 10. Denysiuk I. (1990). Problemy frankoznavstva v naukoviy spadshchyni M. Vozniaka. *Akademik M. Vozniak i rozvytok ukrayinskoyi natsionalnoyi kultury. Tezy. Naukovi chytannia*. 20 bereznia 1990 r. Lviv, Ukraine.
 11. Denysiuk, I. (2005). Folklorystychni kontseptsiyi M. Hrushevskoho ta I. Franka. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 3.* Lviv, Ukraine.
 12. Denysiuk, I. (2005). Frankoznavstvo u Lvivskomu universyteti. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 2.* Lviv, Ukraine.
 13. Korniihuk, V. (1990). M. Vozniak u koli naukovykh interesiv I. Franka. *Akademik M. Vozniak i rozvytok ukrayinskoyi natsionalnoyi kultury. Tezy. Naukovi chytannia*. 20 bereznia 1990 r. Lviv, Ukraine.

14. Lehkyi, M. (2005). Obriyi literaturoznavchych zatsikavlen. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 1, kn. 1.* Lviv, Ukraine.
15. Mykytiuk, V. (2011). «Ukrayinskyi intelihent staroyi daty» (do 130-richchia z dnia narodzhennia Mykhaila Vozniaka). *Dyvoslovo*. 2011. Chyslo 10. Kyiv, Ukraine.
16. Mykytiuk, V. (2010). Periodyzatsiya istoriyi ukrayinskoyi literatury u syntezakh Omeliana Ohonovskoho ta Mykhaila Vozniaka. *Ukrayinske literaturoznavstvo*, 2010. Lviv, Ukraine.
17. Mykytiuk, V. (2024). “Hermanofilstvo” Mykhaila Vozniaka v chasi druhoi svitovoyi viyny: frankoznavchi studiyi na shpaltakh “Lvivskykh” i “Krakivskykh vistei”. *Literaturoznavchi dyskurs i spadok Mykhaila Vozniaka: monohrafiya / upor. V. Mykytiuk, N. Fedorak.* Lviv, Ukraine.
18. Pavlyshyn, M. (2010). Istoryia literatury i zdorovyi hluzd // Istoryi literatury / Uporiad. O. Haleta. Kyiv, Ukraine.
19. Pastukh, T. (2005). Frankoznavchi zdobutky Ivana Denysiuka. *Denysiuk I. Literaturoznavchi ta folklorystychni pratsi: u 3 t., 4 kn. T. 2.* Lviv, Ukraine.

Igor СТОЙКО – аспірант кафедри української літератури імені академіка Михайла Возняка, Львівський національний університет імені Івана Франка (вул. Університетська, 1, м. Львів, 79000).

Ihor STOYKO – Postgraduate Student of the Department of Ukrainian Literature named after Academician Mykhailo Vozniak, Ivan Franko National University of Lviv (1 Universitets'ka, Lviv, 79000).

E-mail: Ihor.Stoyko@lnu.edu.ua

ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-1756-6275>.

THE ROLE OF ACADEMICIAN MYKHAYLO VOZNIAK IN THE FORMATION OF THE SCIENTIFIC SCHOOL OF IVAN DENISYUK

Ihor STOYKO

Based on **the diachronic approach**, the article analyses memoirs, literary-critical and historical-literary works of Ivan Denysiuk on Mykhailo Vozniak, as well as forms and sources of scholarly influence of the Academician's legacy on the shaping of I. Denysiuk's literary-theoretical style and school of research, which the paper **aims** at.

Novelty of the research: Attempt is made to scientifically describe and systematize major parameters of the research tools of both scholars in the historical and modern context, determine the general principles of their organizational and research activities, as well as the historical place and role in the development of the literary-artistic and intellectual legacy of Ivan Franko. The author maintains that at the turn of the 20th c., I. Denysiuk came to be a major initiator of a new trend in Ukrainian philology – that of Vozniak Studies, for he had pioneered a system structuring of his teacher's Literary-Theoretical Studies, determined the major features of his scholarly methodology, as well as developed the traditions of the Ivan Franko Studies school at Lviv University characterized by a number of major traits, such as criticism as a basis of scholarly thinking, the principle of national value of

the literary-artistic text and the scholarly work; scrupulous elaboration of the history of a scholarly problem; historical study of the national literature within the general European and world contexts; orientation to the education of young researchers and exacting attitude towards them; linguistic competence as a necessary attribute of a scholar in the field of Philology.

In the **Conclusions** the author stresses that the history of scholarly research is a national heritage passing down from the scholar to his/her disciples shaping the inheritance of scholarly concepts, continuity and intermittence of cultural development. It is in the perspective of inheritance that the personal contacts in the history of Ukrainian Humanities Research of iconic figures, such as I. Franko, M. Vozniak, I. Denysiuk rise to the fore.

Keywords: Ivan Denysiuk, Mykhaylo Vozniak, Ivan Franko Studies, memoirs, historiography of Ukrainian Literature, research school.

Стаття надійшла до редколегії: 25.12.2024.

Прийнята до друку: 24.02.2025.